

Byla C-33/20

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį

Gavimo data:

2020 m. sausio 23 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Landgericht Ravensburg (Vokietija)

Sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2020 m. sausio 7 d.

Ieškovas:

UK

Atsakovė:

Volkswagen Bank GmbH

Pagrindinės bylos dalykas

Vartojimo kredito sutartis – Teisė atsisakyti sutarties – Privaloma informacija – Direktyva 2008/48/EB

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Sąjungos teisės aiškinimas, SESV 267 straipsnis

Prejudiciniai klausimai

1. Ar 2008 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/48/EB dėl vartojimo kredito sutarčių ir panaikinančios Tarybos direktyvą 87/102/EEB 10 straipsnio 2 dalies 1 punktą turi būti aiškinamas taip, kad kredito sutartyje:

a) turi būti nurodyta sudarant kredito sutartį galiojanti, absoliučiu skaičiumi išreikšta palūkanų už pavėluotus mokėjimus norma ar bent galiojanti orientacinė

palūkanų norma (šiuo atveju bazinė palūkanų norma pagal BGB [*Bürgerliches Gesetzbuch* (Civilinis kodeksas)] 247 straipsnį), kuria remiantis pridėjus tam tikrą priedą (šiuo atveju penkis procentinius punktus pagal BGB 288 straipsnio 1 dalies antrą sakinį) apskaičiuojama galiojanti palūkanų už pavėluotus mokėjimus norma, išreikšta absoliučiu skaičiumi;

b) turi būti konkrečiai paaiškintas palūkanų už pavėluotus mokėjimus normos tikslinimo mechanizmas ar bent daroma nuoroda į nacionalinės teisės normas, kuriose reglamentuojamas palūkanų už pavėluotus mokėjimus normos tikslinimas (BGB 247 straipsnis ir 288 straipsnio 1 dalies antras sakinys)?

2. Ar Direktyvos 2008/48/EB 10 straipsnio 2 dalies r punktas turi būti aiškinamas taip, jog kredito sutartyje būtina nurodyti konkretų, vartotojui suprantamą išankstinio paskolos grąžinimo atveju mokėtinos išankstinio grąžinimo kompensacijos apskaičiavimo metodą, kad vartotojas galėtų bent apytikriai apskaičiuoti kompensacijos, kurią privalės sumokėti nutraukdamas sutartį anksčiau nustatyto termino, dydį?

3. Ar Direktyvos 2008/48/EB 10 straipsnio 2 dalies s punktas turi būti aiškinamas taip, kad kredito sutartyje:

a) taip pat turi būti nurodomos nacionalinėje teisėje reglamentuojamos kredito sutarties šalių teisės nutraukti sutartį, visų pirma paskolos gavėjo teisė nutraukti sutartį dėl svarbios priežasties pagal BGB 314 straipsnį terminuotų paskolos sutarčių atveju;

b) visais kredito sutarties šalių teisės nutraukti sutartį atvejais turi būti nurodyti teisės nutraukti sutartį įgyvendinimui taikomi reikalavimai – išankstinio pranešimo laikotarpis ir pranešimo forma?

Nurodomos Sąjungos teisės nuostatos

2008 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/48/EB dėl vartojimo kredito sutarčių ir panaikinamos Tarybos direktyvą 87/102/EEB (toliau – Direktyva 2008/48) 10 straipsnis

Nurodomos nacionalinės teisės nuostatos

Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch (Civilinio kodekso įvadinis įstatymas, toliau – EGBGB) 247 straipsnis, 3, 6 ir 7 straipsniai

Bürgerliches Gesetzbuch (Civilinis kodeksas, toliau – BGB), visų pirma 247, 288, 314, 355, 356b, 357, 357a, 358, 492 ir 495 straipsniai

Bylos aplinkybių ir proceso santrauka

- 1 2015 m. gruodžio 19 d. ieškovas sudarė su atsakove paskolos sutartį dėl 10 671,63 EUR dydžio grynosios paskolos sumos transporto priemonei „VW Passat Variant 2,0 TDI“ įsigyti asmeninio naudojimo tikslu.
- 2 Transporto priemonės pardavėjas buvo automobilių salonas Zindelfingene. Pirkimo kaina buvo 15 200 EUR. Ieškovas sumokėjo pardavėjui 5 000 EUR pradinę įmoką, o likusią 10 200 EUR sumą ir vienkartinę 471,63 EUR dydžio paskolos likučio draudimo įmoką, t. y. iš viso 10 671,63 EUR, finansavo iš nurodytos paskolos.
- 3 Paskolos sutartį atsakovė rengė ir sudarė bendradarbiaudama su pardavėju. Pardavėjas veikė visų pirma kaip atsakovės paskolų teikimo tarpininkas ir naudojo atsakovės pateiktas sutarčių formas. Paskolos sutartyje buvo susitarta, kad ieškovas grąžins paskolos sumą nuo 2016 m. vasario 15 d. mokėdamas 48 vienodo dydžio mėnesines įmokas, o paskutinė įmoka turi būti sumokėta 2020 m. vasario 16 d.
- 4 Ieškovas reguliariai mokėjo sutartas įmokas. Vis dėlto 2019 m. sausio 22 d. raštu jis atšaukė savo valią sudaryti paskolos sutartį. Atsakovė atmetė sutarties atsisakymą.
- 5 Ieškovas mano, kad 2019 m. sausio 22 d. atsisakius paskolos sutarties atsirado prievolė taikyti restituciją. Ieškiniu jis prašo konstatuoti, kad nuo 2019 m. sausio 22 d. nebeprivalo mokėti paskolos įmokų atsakovei. Ieškovas taip pat reikalauja, kad atsakovė grąžintų jau sumokėtas paskolos įmokas ir pardavėjui sumokėtą pradinę įmoką atitinkamai grąžinus įsigytą transporto priemonę.
- 6 Atsakovė mano, kad pranešimas apie sutarties atsisakymą pateiktas pavėluotai, todėl atsisakymas negalioja. Ji laikosi pozicijos, kad paskolos santykiai liko nenutraukti, todėl prašo atmesti ieškinį.

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą motyvų santrauka

- 7 Ginčo sprendimas priklauso nuo atsakymų į prejudicinius klausimus dėl Direktyvos 2008/48 10 straipsnio 2 dalies l, r ir s punktų išaiškinimo.

Jeigu paskolos sutarties atsisakymas būtų veiksmingas, ieškovas nebebūtų saistomas paskolos sutarties pagal BGB 495 straipsnio 1 dalį ir 355 straipsnio 1 dalį ir neprivalėtų mokėti likusių paskolos įmokų. BGB 495 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad vartojimo paskolos sutarties atveju paskolos gavėjas turi teisę atsisakyti sutarties pagal BGB 355 straipsnį. Pagal BGB 355 straipsnio 1 dalį vartotojo ir prekiautojo nebesaisto jų pareiškimai apie ketinimą sudaryti sutartį, jeigu vartotojas atsisako šio ketinimo pareiškimo per nustatytą terminą.

- 8 Be to, ieškovas pagal BGB 357a straipsnio („Finansinių paslaugų sutarčių atsisakymo teisinės pasekmės“) 1 dalį galėtų reikalauti grąžinti atsakovei iki tol sumokėtas paskolos įmokas. Pagal šią nuostatą gauti mokėjimai turi būti grąžinti ne vėliau kaip per 30 dienų.
- 9 Jei atsisakymas galioja, pagal BGB 358 straipsnio 2 dalį ieškovas taip pat nebebūtų saistomas pirkimo–pardavimo sutarties. Pagal šią nuostatą tuo atveju, jei vartotojas veiksmingai atsisakė pareiškimo apie ketinimą sudaryti vartojimo paskolos sutartį, jis taip pat nebesaistomas pareiškimo apie ketinimą sudaryti su šia vartojimo paskolos sutartimi susijusių prekių tiekimo sutartį. Pirkimo–pardavimo sutartis ir paskolos sutartis yra susijusios sutartys, kaip tai suprantama pagal BGB 358 straipsnio 3 dalį.
- 10 Tokiu atveju ieškovas pagal BGB 358 straipsnio 4 dalies pirmą sakinį ir 357 straipsnio 1 dalį galėtų reikalauti, kad atsakovė grąžintų ir pardavėjui sumokėtą pradinę įmoką, nes finansuotos sutarties *status quo ante* pagal BGB 358 straipsnio 4 dalies penktą sakinį turi būti atkuriamas tik tarp paskolos gavėjo ir paskolos davėjo. BGB 358 straipsnio 4 dalies pirmame sakinyje dėl susijusios sutarties *status quo ante* atkūrimo daroma nuoroda, be kita ko, į BGB 357 straipsnio 1 dalį. Šioje nuostatoje reglamentuojamos sutarčių, išskyrus finansinių paslaugų sutartis, atsisakymo teisinės pasekmės ir nustatyta, kad gauti mokėjimai turi būti grąžinti ne vėliau kaip per 14 dienų.
- 11 Ieškovo pareiškimas apie atsisakymą laikomas galiojančiu su sąlyga, kad 2019 m. sausio 22 d. pareiškus apie atsisakymą nebuvo pasibaigęs BGB 355 straipsnio 2 dalies pirmame sakinyje nustatytas dviejų savaitių atsisakymo laikotarpis. Vis dėlto atsisakymo laikotarpis pagal BGB 356b straipsnio 2 dalies pirmą sakinį nepradedamas skaičiuoti, jei į kredito sutartį neįtraukta visa pagal BGB 492 straipsnio 2 dalį ir EGBGB 247 straipsnio 6–13 dalis privaloma informacija. Tokiu atveju šis laikotarpis pagal BGB 356b straipsnio 2 dalies antrą sakinį pradamas skaičiuoti tik tada, kai papildomai pateikiama privaloma informacija.
- 12 Šiuo atveju būtų galima spręsti, kad privaloma informacija neišsami, jei į kredito sutartį būtų neįtraukti bent vieni iš privalomų duomenų, reikalaujamų pagal Direktyvos 2008/48 10 straipsnio 2 dalies l, r ar s punktus (arba vieni iš privalomų duomenų pagal atitinkamas nacionalines EGBGB 247 straipsnio 6 dalies pirmos pastraipos 1 punkto, 3 dalies pirmos pastraipos 11 punkto, EGBGB 247 straipsnio 6 dalies pirmos pastraipos 5 punkto ir EGBGB 247 straipsnio 7 dalies 3 punkto nuostatas).

Dėl pirmojo prejudicinio klausimo a ir b punktų

- 13 Pagal nacionalines nuostatas, įtvirtintas EGBGB 247 straipsnio 6 dalies pirmos pastraipos 1 punkte ir 3 dalies pirmos pastraipos 11 punkte, turi būti aiškiai ir suprantamai nurodyta pavėluotų mokėjimų atveju taikoma palūkanų norma ir galimo jos tikslinimo tvarka.

14 Šiuo atveju paskolos sutartyje pateikiama tokia informacija:

„Sutarties nutraukimo atveju pareikalausime iš Jūsų sumokėti įstatymuose nustatytą palūkanų už pavėluotus mokėjimus normą. Metinė palūkanų už pavėluotus mokėjimus norma yra bazinė palūkanų norma, padidinta 5 procentiniais punktais.“

- 15 Nacionalinėje jurisprudencijoje ir doktrinoje skiriasi požiūriai į klausimą, kiek tikslu turi būti sutartyje pagal EGBGB 247 straipsnio 6 dalies pirmos pastraipos 1 punktą ir 3 dalies pirmos pastraipos 11 punktą pateikiama informacija. Paplitusi nuomonė, kad pakanka pakartoti BGB 288 straipsnio 1 dalies antrame sakinyje įtvirtintą įstatymo nuostatą, pagal kurią palūkanų už pavėluotus mokėjimus norma yra penkiais procentiniais punktais didesnė už atitinkamą bazinę palūkanų normą. Pagal kitą nuomonę reikia nurodyti galiojančios palūkanų už pavėluotus mokėjimus normos dydį absoliučiu skaičiumi ir konkrečiai paaiškinti palūkanų už pavėluotus mokėjimus tikslinimo tvarką.
- 16 Nacionalinės teisės aiškinimas priklauso nuo to, kaip turi būti suprantamas šią sritį reglamentuojančiame Direktyvos 2008/48 10 straipsnio 2 dalies 1 punkte nustatytas reikalavimas kredito sutartyje aiškiai ir glaustai nurodyti „kredito sutarties sudarymo dieną galiojanči[as] palūkan[as] už pavėluotus mokėjimus ir jų tikslinimo tvark[ą]“.
- 17 Būtų galima manyti, kad minėtos direktyvos nuostatos reikalavimai tenkinami įtraukus į sutartį nacionalinės teisės nuostatos dėl palūkanų už pavėluotus mokėjimus turinį (šiuo atveju – BGB 288 straipsnio 1 dalies antrą sakinį).
- 18 Vis dėlto toks Direktyvos 2008/48 10 straipsnio 2 dalies 1 punkto aiškinimas nėra vienintelis įmanomas. Kitaip nei nacionalinėje nuostatoje, direktyvoje esantis papildomas tekstas „kredito sutarties sudarymo dieną galiojančios“ ir aiškumo ir glaustumo reikalavimas galėtų reikšti, kad konkrečiu metu galiojanti palūkanų už pavėluotus mokėjimus norma turi būti nurodyta kuo tiksliau, t. y. absoliučiu skaičiumi arba bent jau pagal BGB 247 straipsnį nurodant konkrečiu metu taikytinos bazinės palūkanų normos dydį, išreikštą absoliučiu skaičiumi – tokiu atveju vartotojas galėtų apskaičiuoti taikomą palūkanų už pavėluotus mokėjimus normą atlikęs paprastą sudėties veiksmą (+ 5 procentiniai punktai).
- 19 Direktyvoje nustatyti aiškumo ir glaustumo tikslai taip pat galėtų reikšti, kad reikalaujama paaiškinti palūkanų už pavėluotus mokėjimus normos tikslinimo mechanizmą, t. y. kad palūkanų už pavėluotus mokėjimus norma pagal nacionalinę teisę, kaip nustatyta BGB 247 straipsnyje ir 288 straipsnio 1 dalyje, yra penkiais procentiniais punktais didesnė už *Deutsche Bundesbank* (Vokietijos federalinis bankas) kas šešis mėnesius skelbiamą bazinę palūkanų normą, arba bent jau pateikti nuorodą į BGB 288 straipsnio 1 dalies antrą sakinį ir į BGB 247 straipsnį, nes iš šių nuostatų galima spręsti apie palūkanų už pavėluotus mokėjimus normos tikslinimą.

- 20 Šie klausimai svarbūs priimant sprendimą nagrinėjamoje byloje. Jei į vieną iš dviejų pirmojo prejudicinio klausimo – a ir b – punktų būtų atsakyta teigiamai, tai reikštų, kad nagrinėjamu atveju nebuvo pateikti visi privalomi duomenys, reikalaujami pagal EGBGB 247 straipsnio 6 dalies pirmos pastraipos 1 punktą ir 3 dalies pirmos pastraipos 11 punktą, ir kad ieškovas laiku ir veiksmingai atsisakė sutarties.
- 21 Taip būtų todėl, kad kredito sutartyje nenurodyta galiojanti palūkanų už pavėluotus mokėjimus norma ar bent galiojanti orientacinė palūkanų norma (bazinė palūkanų norma pagal BGB 247 straipsnį), išreikšta absoliučiu skaičiumi. Be to, kredito sutartyje nepaaiškintas palūkanų už pavėluotus mokėjimus normos tikslinimo mechanizmas.

Dėl antrojo prejudicinio klausimo

- 22 Pagal nacionalinę EGBGB 247 straipsnio 7 dalies pirmos pastraipos 3 punkto nuostatą vartojimo paskolos sutartyje turi būti aiškiai ir suprantamai nurodyta:

„teisės į išankstinio grąžinimo kompensaciją sąlygos ir kompensacijos apskaičiavimo metodas, jei paskolos davėjas ketina pasinaudoti šia teise paskolos gavėjui grąžinus paskolą anksčiau laiko.“

- 23 Nagrinėjamu atveju paskolos sutartyje šiuo klausimu nurodyta:

„a) Paskolos gavėjas gali bet kuriuo metu anksčiau laiko įvykdyti visus arba dalį savo įsipareigojimų pagal šią sutartį. <...>

b) <...>

c) Tiesiogiai su išankstiniu grąžinimu susijusiai žalai atlyginti bankas gali pareikalauti atitinkamos išankstinio grąžinimo kompensacijos. Bankas apskaičiuoja žalą pagal *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas) nustatytas pagrindines finansinės matematikos taisykles, kuriose visų pirma atsižvelgiama į:

- pasikeitusias palūkanų normas;
- paskolos pinigų srautus, dėl kurių susitarta iš pradžių,
- banko negautą pelną,
- administracines išlaidas, susijusias su išankstiniu grąžinimu (tvarkymo mokestis), ir
- rizikos ir valdymo išlaidas, sutaupytas dėl išankstinio grąžinimo.

Taip apskaičiuota išankstinio grąžinimo kompensacija, jei yra didesnė, sumažinama iki mažesnės iš šių dviejų sumų:

- 1 procentas arba, jei laikotarpis nuo išankstinio gražinimo iki sutarto gražinimo yra trumpesnis nei vieni metai, 0,5 procento iš anksto gražintos sumos,
 - skolinimosi palūkanų, kurias paskolos gavėjas būtų sumokėjęs per laikotarpį nuo išankstinio gražinimo iki sutarto gražinimo, suma.“
- 24 Taigi iš minėtų paskolos sutarties nuostatų matyti, kad atsakovė išankstinio gražinimo atveju ketino reikalauti išankstinio gražinimo kompensacijos. Vadinas, ji turėjo pateikti informaciją, kurios reikalaujama pagal EGBGB 247 straipsnio 7 dalies 3 punktą. Dėl šios priežasties sprendimui byloje priimti svarbu, ar nagrinėjamu atveju sutartyje buvo pateikta išsami privaloma informacija apie teisės į išankstinio gražinimo kompensaciją sąlygas ir kompensacijos apskaičiavimo metodą.
- 25 Privalomai informacijai taikomi EGBGB 247 straipsnio 7 dalies 3 punkto reikalavimai nacionalinėje jurisprudencijoje ir doktrinoje aiškinami skirtingai.
- 26 Paplitusi nuomonė, kad pakanka, jei paskolos davėjas apibendrintai išdėsto esminius išankstinio gražinimo kompensacijos apskaičiavimo parametrus. Pagal *Bundesgerichtshof* jurisprudenciją apskaičiavimo metodas išdėstytas pakankamai skaidriai ir glaustai, jei yra nurodyti tam tikri parametrai, t. y. per tą laiką pasikeitusios palūkanų normos, iš pradžių sutarti paskolos pinigų srautai, banko negautas pelnas, dėl išankstinio gražinimo sutaupytos rizikos ir valdymo išlaidos ir su išankstiniu gražinimu susijusios administracinės išlaidos.
- 27 Remiantis priešinga nuomone, sutartyje būtina nurodyti konkretų vartotojui suprantamą reikalaujamos išankstinio gražinimo kompensacijos apskaičiavimo metodą, kad vidutinis vartotojas gebėtų bent apytiksliai, remdamasis sutartyje pateikta informacija, įvertinti išankstinio gražinimo kompensacijos dydį. Atsižvelgiant į šį tikslą, siekiant pateikti privalomą informaciją nepakanka nurodyti vien veiksnius, į kuriuos reikia atsižvelgti apskaičiuojant, nes paskolos gavėjas nežino su kiekvienu iš šių veiksnių susijusių sumų, o vidutinis vartotojas negali nustatyti šių veiksnių proporcingumo santykio.
- 28 Taigi, nacionalinės teisės aiškinimas priklauso nuo to, kaip turi būti suprantamas šią sritį reglamentuojančiame Direktyvos 2008/48 10 straipsnio 2 dalies r punkte nustatytas reikalavimas aiškiai ir glaustai nurodyti „informacij[ą] apie kreditoriaus teisę į kompensaciją ir apie tai, kaip ši kompensacija bus nustatyta“.
- 29 Galima aiškinti ir taip, kad nurodant mokėtinos kompensacijos apskaičiavimo būdą gali būti remiamasi jurisprudencijoje nustatytais principais ir apskaičiavimo veiksniais, į kuriuos šiuo tikslu reikia atsižvelgti, neįvardijant konkretaus apskaičiavimo metodo.
- 30 Vis dėlto toks Direktyvos 2008/48 10 straipsnio 2 dalies r punkto aiškinimas nėra vienintelis įmanomas. Pavyzdžiui, formuluotė, kad informacija turi būti pateikiama aiškiai ir glaustai, taip pat galėtų būti aiškinama kaip reikalaujanti

nurodyti konkretų apskaičiavimo metodą, kurį vartotojas gali suprasti. Būtent šia linkme galėtų kaupti Direktyvos 2008/48 39 konstatuojamoji dalis, kurioje nustatyta, kad kompensacijos kreditoriui apskaičiavimas turėtų būti skaidrus ir suprantamas vartotojams jau prieš sudarant sutartį ir bet koku atveju – kredito sutarties vykdymo metu, be to, kreditoriams turėtų būti lengva taikyti apskaičiavimo metodą, o atsakingoms priežiūros institucijoms turėtų būti sudarytos palankios sąlygos atlikti kompensavimo priežiūrą.

- 31 Šis klausimas svarbus priimant sprendimą šioje byloje. Jei į antrąjį prejudicinį klausimą būtų atsakyta teigiamai, tai reikštų, kad nagrinėjamu atveju nebuvo tinkamai pateikti privalomi duomenys, reikalaujami pagal EGBGB 247 straipsnio 7 dalies 3 punktą, ir kad ieškovas laiku ir veiksmingai atsisakė sutarties.

Dėl trečiojo prejudicinio klausimo a ir b punktų

- 32 Pagal nacionalinę EGBGB 247 straipsnio 6 dalies pirmos pastraipos 5 punkto nuostatą turi būti aiškiai ir suprantamai nurodyta „procedūra, kurios reikia laikytis nutraukiant sutartį“.
- 33 Nagrinėjamu atveju paskolos sutartyje šiuo klausimu nurodytos sąlygos, kuriomis paskolos davėjas turi teisę nutraukti sutartį dėl svarbių priežasčių. Vis dėlto sutartyje nenurodoma, kokia forma paskolos davėjas gali nutraukti sutartį, visų pirma tai, kad sutartis pagal nacionalinę nuostatą, įtvirtintą BGB 492 straipsnio 5 dalyje, turi būti nutraukta naudojant patvariąją laikmeną. Taip pat nenurodytas išankstinio pranešimo laikotarpis, taikomas bankui nutraukiant sutartį, pavyzdžiui, „be išankstinio pranešimo“ arba nurodant konkretų laikotarpį.
- 34 Paskolos sutartyje visiškai nepaminėta nacionalinėje teisėje įtvirtinta paskolos gavėjo teisė nutraukti sutartį dėl svarbios priežasties pagal BGB 314 straipsnį esant ilgalaikiams prievoliams santykiams, vadinasi, ir nagrinėjamos terminuotos paskolos sutarties atveju. Taip pat nepateikiama informacijos apie procedūrą, kurios reikia laikytis paskolos gavėjui nutraukiant sutartį (visų pirma apie nutraukimo formą ir išankstinio pranešimo laikotarpį).
- 35 Esama skirtingų nuomonių dėl reikalavimų, taikomų privalomai informacijai pagal EGBGB 247 straipsnio 6 dalies pirmos pastraipos 5 punktą. Tai visų pirma pasakytina apie klausimą, ar apskritai reikia nurodyti galimybę nutraukti sutartį dėl svarbių priežasčių pagal BGB 314 straipsnį terminuotų paskolų sutarčių atveju.
- 36 Pagal vieną nuomonę terminuotų paskolų sutarčių atveju turi būti informuojama tik apie Direktyvos 2008/48 13 straipsnio 1 dalyje reglamentuojamą įprastą paskolos gavėjo teisę nutraukti sutartį, bet ne apie nacionalinėje teisėje, BGB 314 straipsnyje, reglamentuojamą paskolos gavėjo teisę nutraukti sutartį dėl išimtinių aplinkybių. Šiuo klausimu, be kita ko, daroma nuoroda į Direktyvos 2008/48 33 konstatuojamąją dalį ir norminį kontekstą. Dar daugiau, taip pat laikomasi nuomonės, kad EGBGB 247 straipsnio 6 dalies pirmos

- pastraipos 5 punktas atsižvelgiant į direktyvą turi būti aiškinamas taip, kad leidžiama informuoti tik apie visiškai suderintą direktyvoje reglamentuojamą teisę nutraukti sutartį, o vien nacionalinėje teisėje reglamentuojama teisė nutraukti sutartį apskritai negali būti įtraukta į privalomą informaciją. Tokia nuomonė grindžiama, be kita ko, sutarčių turinio palyginamumo ir informacinės medžiagos vienodumo visose valstybėse narėse tikslais.
- 37 Remiantis priešinga nuomone, bankas privalo informuoti paskolos gavėją – bent jau terminuotų sutarčių atveju – ir apie nacionalinėje teisėje numatytą teisę nutraukti sutartį dėl išimtinių aplinkybių pagal BGB 314 straipsnį.
- 38 Kalbant apie privalomos informacijos pagal BGB 247 straipsnio 6 dalies pirmos pastraipos 5 punktą apimtį, taip pat nesutariama dėl klausimo, ar būtina atkreipti vartotojo dėmesį į formos ir laikotarpio reikalavimus tais atvejais, kai sutarties nutraukimo teisė reglamentuojama tik nacionalinėje teisėje.
- 39 Vadovaujantis pirmiau pateiktu siauru požiūriu, kuriuo remiantis neleidžiama ar bent jau neprivaloma nurodyti nacionalinėje teisėje nustatytos teisės nutraukti sutartį pateikiant privalomą informaciją pagal BGB 247 straipsnio 6 dalies pirmos pastraipos 5 punktą, juo labiau nereikalinga informuoti apie nacionalinėje teisėje reglamentuojamos teisės nutraukti sutartį įgyvendinimo formos reikalavimus.
- 40 Remiantis priešinga nuomone, vartotojui būtina nurodyti, kokia forma kredito sutarties šalys gali pasinaudoti savo teise nutraukti sutartį ir koks yra išankstinio pranešimo laikotarpis, visų pirma įskaitant informaciją apie tai, kad paskolos davėjas pranešimą apie sutarties nutraukimą turi pateikti patvariojoje laikmenoje pagal BGB 492 straipsnio 5 dalį. Tokia nuomonė grindžiama Direktyvos 2008/48 10 straipsnio 2 dalies s punkto formuluote, remiantis tikslu užtikrinti pakankamą vartotojų apsaugos lygį ir aplinkybe, kad Direktyvos 2008/48 10 straipsnyje nedaroma skirtumo tarp paskolos davėjo ir paskolos gavėjo teisės nutraukti sutartį.
- 41 Taigi, nacionalinės teisės aiškinimas priklauso nuo to, kaip turi būti suprantamas šią sritį reglamentuojančiame Direktyvos 2008/48 10 straipsnio 2 dalies s punkte nustatytas reikalavimas aiškiai ir glaustai nurodyti „tvark[ą], kurios turi būti laikomasi pasinaudojant teise nutraukti kredito sutartį“.
- 42 Direktyvos 2008/48 10 straipsnio 2 dalies s punktas, atsižvelgiant į visiško suderinimo tikslą, kurio siekiama pagal Direktyvos 2008/48 9 konstatuojamąją dalį, galėtų būti aiškinamas taip, kad, nepaisant to, jog direktyvos leidėjas sąmoningai ketino ir toliau leisti nacionaliniu lygmeniu reglamentuoti teises nutraukti sutartį, vis dėlto vartotojas turi būti informuojamas tik apie pačioje direktyvoje nustatytas teises nutraukti sutartį. Šį požiūrį visų pirma galėtų patvirtinti Direktyvos 2008/48 8 konstatuojamojoje dalyje nurodytas tikslas siekti, kad būtų „įmanoma, kad laisvas kredito pasiūlymų judėjimas vyktų optimaliomis sąlygomis tiems, kurie siūlo kreditus“.

- 43 Vis dėlto tokia išvada nėra vienintelė įmanoma. Direktyvos 2008/48 8 konstatuojamojoje dalyje taip pat pabrėžiamas „pakankamo vartotojų apsaugos lygio“ siekis galėtų reikšti būtinybę informuoti ir apie nacionalinėje teisėje nustatytas teises nutraukti sutartį ir šiuo tikslu taikomas formalias sąlygas. Ši požiūrį taip pat būtų galima pagrįsti Direktyvos 2008/48 24 konstatuojamąja dalimi, kurioje nustatyta, kad vartotojui reikia suteikti „išsamią“ informaciją prieš jam sudarant kredito sutartį, taip pat Direktyvos 2008/48 31 konstatuojamąja dalimi, pagal kurią, siekiant, kad vartotojas žinotų savo teises ir įsipareigojimus pagal kredito sutartį, joje turėtų būti aiškiai ir glaustai pateikta visa būtina informacija.
- 44 Šie klausimai svarbūs priimant sprendimą šioje byloje. Jei į vieną iš dviejų trečiojo prejudicinio klausimo – a ir b – punktų būtų atsakyta teigiamai, tai reikštų, kad nagrinėjamu atveju nebuvo tinkamai pateikti privalomi duomenys, reikalaujami pagal EGBGB 247 straipsnio 6 dalies pirmos pastraipos 5 punktą, ir kad ieškovas laiku ir veiksmingai atsisakė sutarties.